

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Svéda István ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Egri Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. november 30-án kelt 9.G.40.404/2007/20. számú ítélete ellen a felperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy az illetékfeljegyzési joga folytán előzetesen le nem rótt 57.840 (ötvenhétezer-nyolcszáznegyven) forint jogorvoslati illetéket külön felhívásra fizessen meg a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes kivitelezte a perben nem álló ... Zrt. generál-kivitelezővel 2006. augusztus 8-án kötött vállalkozási szerződés alapján az alperes tulajdonát képező kerület ... út szám alatt található ingatlanon épülő „...” lakópark A és B épületeinek estrichbetonozási építési munkáit. A megrendelő az ellenszolgáltatásból 20.360.582 forintot nem fizetett meg, ezért a felperes keresetében a Ptk. 134. §-ának (1) bekezdése alapján az elvégzett munkák értékének arányában a tulajdonjoga megállapítását, és 102/10.000-ed hányadban annak bejegyzését kérte az ingatlan-nyilvántartásba, másodlagosan az építési munkák ellenértékének, 20.360.582 forint megfizetésére kérte az alperes kötelezését a Ptk. 361. § (1) bekezdésére hivatkozással. Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság 20. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.200.000 forint perköltséget és az államnak külön felhívásra 900.000 forint eljárási illetéket. 2008. január 30-án kelt 22. sorszámú végzésével az ítélet rendelkező részét - számítási hiba folytán - a Pp. 224. §-ának (1) bekezdése alapján akként javította ki, hogy az alperest 964.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte. Jogi álláspontja szerint a felperest az alperessel szemben ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonszerzésre hivatkozással nem illeti meg a bejegyzés követelésének a joga (Ptk. 116. § (1) bekezdés), a peres felek között nem jött létre olyan tulajdonközösség, amelyből következően kártalanítási kötelezettség terhelné az alperest, a vállalkozási szerződés (Ptk. 402. §) alapján a felperes az építési szolgáltatását teljesítette. Kifejtette továbbá, hogy a peres felek között a Ptk. 134. §-ának (1) bekezdése alapján sem állapítható meg közös tulajdon létrejötte, és az alperes a felperes rovására nem jutott vagyoni előnyhöz (Ptk. 361. § (1) bekezdése). Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének alkalmazásával rendelkezett, és a pereszes felperest az 1990. évi XCIII. tv. 64. §-a szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján kötelezte az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illeték megfizetésére.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltségre vonatkozó rendelkezése ellen terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatása iránt. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság két tárgyalási napot tartott, s az alperes négy érdemi beadványt terjesztett elő. Álláspontja szerint az eljárás viszonylag rövid tartama és az ügy bonyolultsága olyan mélységű és mennyiségű jogi munkát nem igényelt, amely arányban állna a megítélt perköltséggel, ezért az ügyvédi munkadíj összegének a mérséklését kérte. Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság mentesítette az eljárási illeték előzetes lerovása alól, s a vagyoni viszonyaiban azóta lényeges változás nem állt be, ezért kérte a megítélt perköltség, valamint a fizetendő eljárási illeték megfizetésére részletfizetés engedélyezését.

Az alperes a felperes fellebbezésére érdemi nyilatkozatot nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 256/A. §-ának b) és c) pontjaiban foglaltakra figyelemmel a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság 22. sorszámú végzésével kijavított ítéletében az ügyvédi munkadíj és a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illeték viseléséről helyesen határozott, a fellebbezésben felhozott indokok alapján a munkadíj mérséklésére, valamint részletfizetés engedélyezésére a következők szerint nincs lehetőség.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 37. §-ának (1) bekezdése alapján a bírósági eljárásért a törvényben megállapított illetéket kell fizetni.

Az Itv. 88. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik; az e törvényben külön nem szabályozott eljárási kérdésekre - így különösen az illeték megfizetéséért egyetemleges felelősség megállapítására, a tartozás megfizetésére, behajtására, részletfizetés vagy halasztás engedélyezésére, az illetéktartozás méltányosság címén történő részbeni vagy teljes elengedésére, illetve behajthatatlanság címén való törlésére - az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései irányadóak.

A törvény idézett rendelkezése értelmében fizetési kedvezmény biztosítása, így részletfizetés vagy halasztás engedélyezése, az állami adóhatóság hatáskörébe tartozik (2003. évi XCII. tv. 133-134. §), ezért az illeték részletekben történő megfizetése felől a bíróság nem rendelkezhet.

Az alperes teljes mértékben pernyertes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az ügyvédi képvisellel felmerült perköltségét a felperes köteles megtéríteni. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (1) bekezdése szerint, ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás vagy, ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselőt ellátásával felmerült munkadíj összegét a (2)-(6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével állapítja meg.

Az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte a perköltség összegének megállapításánál irányadó körülményeket. A felperes a per tárgyát 20.360.582 forintban jelölte meg, ehhez képest az alperes javára megítélt munkadíj összege nem eltúlzott, az megfelel az IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltaknak. A pertárgyértékből kiindulva az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte az alperes jogi képviselőjének a tevékenységét, aki aktívan ellátta az alperes képviselőt; a tárgyalásokon személyesen megjelent és az általa benyújtott négy beadványra is figyelemmel az elsőfokú bíróság az ellenfélnek járó perköltség összegét helyesen állapította meg, mivel az arányban áll a pertárgy értékével, és a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg ítéletében a teljesítési határidőt is. A Pp. 217. §-ának (1) bekezdése szerint a határozatban megállapított kötelezettség teljesítésére rendszerint 15 napos határidőt kell szabni, és a bíróság csak kivételes esetekben rendelheti el a kötelezettségnek részletekben való teljesítését (Pp. 217. § (3) bekezdés), a felperes fellebbezésében felhozott indok nem alapozza meg a részletfizetési kedvezmény megadását.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezéseit a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperesnek áthárítható másodfokú perköltsége nem merült fel, ezért a másodfokú bíróság arról nem rendelkezett.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a felperes köteles az államnak külön felhívásra megtéríteni a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2008. június 12.

. Bánki Horváth Mária s. k.,

a tanács elnöke

. Rédei Anna s. k.,
előadó bíró

Levek Istvánné dr. s. k.,
bíró